Belma Aksun

KEŞKE

ÖTÜKEN

İçindekiler

Sunuş 9
Keşke 11
Elin Evlâdı 16
Hatıra Defteri 19
Öfke 22
Kısasa Kısas 25
Futbol Topu 27
Sonbahar Yaprakları 32
Ali Usta 35
Tuzu Kuru 38
"Kayıp Saati" 43
Nafaka 46
Pijama 49
Şakacı İhtiyar 53
Beklenmedik Bir Jest 57
Yaş Kaç? 59
Cavalacos Gazeteler 62
Emekli Pipo 64
Yabancı Gibi 68
Antika Tabak 72

75 Şoförün Rüyası
78 Leyla'nın Tercihi
81 Gösteriş Merakı
84 Tek Bir Söz
86 Geçmiş Zaman
90 Babaanne
94 Tombala
97 Önemli Olan Zoru Başarmak
101 Zoraki Tatil
103 Bayram Ziyareti
106 Kırmızı Bisiklet
109 Çengelde Etim Var
113 Bulmaca
116 Baba Oğul
119 Kambur
122 Her İşde Bir Hayır Var
125 Bayram Hediyesi
129 Horoz Şekeri
132 Bey Enişte
135 Tuğrul'un Resim Defteri
137 İçimizdeki Çocuk
140 Hayat Hesaba Kitaba Sığmıyor ki
143 Gençlik Özentisi
147 Berduş
150 Örgü Şal
154 Fidan
157 Benek
160 Ayrılık Acısı
163 Mutluluk Manto Giyse

Öğrenci 166
Filozof Eskici 169
İğreti Entari 172
Evin En Küçüğü 174
Çerkez Tavuğu 177
Deli Sait 180
Pazen Entarili Bir Semt 183
Cüzdan 188
Eski Bir Film 191
Bayram Sabahı 194
Kurbağanın İntikamı 196
Çiçek Soğanı 199
Ninecik 201
Haddini Bilmeyene Bildirmek... 203
Ya Keldir, Ya Gözlüklü, Ya Kadın 206
Hoş Geldin Yaşlılık 209
Sünepe 212
İncelik 214
Sabah Sesleri 218
Bir Kâse Aşure 222
Fotoğraf Makinesi 225
Bak Keyfine! 227
Sokak Çocuğu 230
Sarmaşık Gülü 233

Sunuş

Kİmİ düşündürücü, kimi ibret alıcı, birçoğu gerçek hayattan, yaşanmış olaylardan alınmış, elbette yazarın hayal gücüyle süslenip, kimi zaman abartılmış, duygu yüklü hikâyeler…

Belki de zaman zaman size:

Ben de hissetmiştim bunları, dedirtecek kısa hikâyeler. Kıssadan hisse çıkarılabilecek, mesajları olan hikâyeler.

Yıllar önce '70'lerde ünlü bir gazeteci yazar arkadaşım:

Kendinize has bir yazış tarzınız var; çocuksu… Çocuksu dedimse tıpkı soprano ses gibi çocuk sesiyle genç kız sesi arası… Sevimli, demişti.

Bir akşam evimin telefonu çaldı. Bursalı bir okurum:

Bir hikâyeniz vardı, dedi. Yıllar önce okumuştum. Şimdi gelinime anlatmak istedim. Ama toparlayamadım. N'olur hatırlatır mısınız?

"İncelik" adlı hikâyemdi bu.

Çok hoştu doğrusu.

Ve elbette çok çok abartılı bir değerli okurumun yorumu: "Böylesine kısacık bir hikâyede evren büyüklüğünde olumlu duyguları aktarabilen, aşılayabilen kaleminizi ayakta alkışlıyorum."

Kimse kendi köyünde Peygamber değildir, derler. Genelde çok yakınlarınız, dostlarınız yazılarınızı pek okumazlar, okusalar beğenmezler ve nadiren takdir ederler. Dostlarım, okurlarım ve düşüncelerine çok değer verdiğim, güvendiğim ağabeyim Ziya Nur "Bu hikâyeleri muhakkak yayınla!" dediler. Onlar bile beğendiklerine göre…

Ve işte minik hikâyelerimden bir güldesteyle karşınızdayım. Takdir sizlerin.

Akatlar, 5.12.2008 **BELMA AKSUN**

Keşke

YAĞMUR yağıyordu. Hem de bardaklardan boşanırcasına yağan bir bahar sağnağıydı bu. İnsanların her biri bir saçak altı, bir apartman kapısına sığınmış, kaldırımları yağmurun saltanatına terk etmişlerdi.

O iri, o yarış edercesine birbiri peşi sıra yere koşan damlalarsa, gönüllerince kaplamışlardı sokağı bir baştan bir başa. Öylesine sık, öylesine hızlı yağıyordu ki yağmur, evler, ağaçlar bir tül ardındaymışçasına hayal meyal fark ediliyordu.

Bir apartmanın girişine sığınmıştı süet ceketli, keten pantolonlu delikanlı. Sol omzunu duvara dayamış, ellerini ceplerine sokmuştu. Kaldırımın kenarında bir çırpıda oluşuveren minik gölete düşen yağmur tanelerinin içiçe çizdiği daireleri seyrediyor:

– Keşke, diyordu, keşke bir yağmur tanesi olsaydım. Geçmişi, iş bulma, para kazanma derdi olmayan tasasız bir yağmur tanesi... Böyle kendimi taa

yükseklerden boşluğa bırakıversem, sonra da süzülüp gitseydim toprağa. Keşke…

Şirketin merdivenlerini koşa koşa indi genç kız. Saçlarını savurarak koştu, camlı giriş kapısını hızla çekip dışarı çıktı… Çıktı ama durakladı bir an. Sağa baktı, sonra sola. Umut kırıklığı koca bir bulut gibi kapladı yüzünü. Gözlerini kıstı. Yağmur tülünü delmek istercesine sipsivri, araştıran bakışlarını tekrar dolaştırdı çevrede. Öyle zordu ki, karşı kaldırımı bile görebilmek…

Yağmur damlaları insafa gelmiş gibi seyrekleşip aralandılar biraz. Birden aydınlanıverdi kızın yüzü. Yanaklarına bir tatlı kızıllık yayıldı. Dudakları sevinç dolu bir gülümseyişle genişledi.

Şafak rengi şemsiyesini açtı. Çantasını bir iyice yerleştirdi omzuna. Ve bir balerin çevikliğiyle parmaklarının üzerinde sekerek, su birikintilerini uçar gibi atlayarak geçti karşı kaldırıma.

Yağmurla birlikte gökten inmişçesine bir çift ayak kapatıverdi delikanlının minik göletini. Başını kaldırdı. Sıkıntı, endişe dolu yüzü gevşedi kızı görünce. Çekingen bir gülüş gelip yerleşiverdi dudaklarına.

– Merhaba, dedi kız. Niye burada bekledin, gelmedin içeri?

Omuzlarını kaldırdı delikanlı:

– Yağmuru seyrettim, dedi.

Ve yürümeye başladılar.

– Ne haber? Oldu mu iş?

"Hayır." anlamına başını kaldırdı delikanlı. Biraz önce yağmur tanelerini seyrederkenki hüzün gelip çöreklendi gene bakışlarına. Gözlerini uzaklara dikti:

– Hapisten çıktığımı anlayınca bir dolu sudan mazeret sıralayıp savdılar beni başlarından.

Omuzları çökmüştü. Gözlerinde bir bahar sağnağı dolusu gözyaşı vardı, kuruyup bir umutsuz bakış olmuş... Cebindeki kâğıt parçasına dokundu parmakları. Koğuş arkadaşı vermişti çıkarken.

– Damgalandın artık oğlum, demişti, kimse iş vermez sana. İstesen de namusunla, dürüstçe para kazanamazsın kolayına. Al şu adresi. Başın sıkışınca git bul Gogo cu Selim'i. Selâmımı söyle. O bulur sana iş.

Yüreği kocaman bir isyanla doldu kızın. Sonra büyüdü büyüdü, bütün varlığını kapladı bu isyan. Ne aptalca, ne saçma bir şeydi bu!... Bir insanı bir hatasından dolayı ömür boyu mahkûm etmek... Namusuyla, dürüstçe çalışıp hayatını kazanmak imkânından yoksun bırakmak? Hırsızlık mı yapsındı şimdi bu çocuk?.. Ya da başka yasa dışı yollara mı başvursundu yaşamak için? Şu sağduyudan yoksun, önyargılı tutumuyla toplum buna zorlamıyor muydu onu?

Ama hayır, direnmeliydiler sonuna dek.

– Ne salakça bir şey, dedi kız. Aptallığın dik alâsı bu! Sakın bozma moralini. Yalnız değilsin ki... Bak iki kişiyiz. Sonunda başaracağız, göreceksin.

Gogo= Esrar

– Senin annen baban bile nasıl soğuk, mesafeli davranıyorlar, görmüyor musun, demek istedi oğlan. Daha yemeğe bile çağırmadılar beni.

Kız onun düşüncelerini okumuş gibi:

– Bu akşam yemeğe bekliyorlar bizimkiler seni, dedi. Şu evlilik işini de konuşuruz.

– Ne evliliği, dedi oğlan. İşsiz, üstelik de hapisten çıkmış birine kız mı verilir hiç?.. Ben sana diyecektim ki... Şey... Ayrılalım en iyisi... Damgalanmış biriyim ben. Hakkım yok hayatını berbat etmeye.

Kaşları çatıldı, alnı dizi dizi kırıştı kızın:

– Şuna açıkça seninle evlenmek istemiyorum desene! Sevmiyorum, istemiyorum artık seni!... Şimşek şimşek oldu oğlanın gözleri. Alnında hep o sinirlendiği zaman ortaya çıkan damar seğirmeye başladı.

– Yalan, dedi yalan bu!... Doğru değil! Ben... Ben lâyık değilim sana!

Gözyaşları yağmurla yarış edercesine süzülmeye başladı yanaklarından. Şemsiyeyi alıp kapadı kız yavaşça. Sonra koluna girdi delikanlının. Gözyaşlarıyla karışıp yüzlerini yıkayan yağmur altında devam ettiler yürümeye. Islandıklarının hem de iliklerine dek ıslandıklarının farkında değil gibiydiler.

Durdular birden. "Tezgâhtar aranıyor" diye bir ilân vardı vitrinde.

– Gel, dedi kız oğlanı zorla çekiştirip, girelim bir.

Gözlüklerinin ardından şöyle bir alıcı gözle baktı mağaza sahibi. Sevmişti bu yağmurla gelen çifti.

– Boş göndermeyeceğim şunları, dedi kendi kendine. İndirim bile yapacağım. Şu ıpıslak hallerini sevdim vesselâm.

– Tezgâhtar arıyormuşsunuz, dedi kız.

– Evet, dedi adam.

Şaşırmıştı az biraz. Müşteri sanmıştı onları. Delikanlıya çevirdi bakışlarını. Yakışıklıydı... Erkek giyimi satan bir mağazada böyle bir tezgâhtar... Şu çizgili takımın içinde düşündü onu... Vitrindeki cansız mankenlerdense böyle bir manken tezgâhtar bir misli daha etkili olurdu doğrusu.

– Yalnız, dedi kız, baştan söyleyelim. Nişanlım yeni çıktı hapisten. Bir gece şeytana uyup araba çalmışlardı da arkadaşlarıyla... Sonra...

Omuzlarını kaldırdı:

– Belki, diye devam etti, sakıncalıdır sizin için, istemezsiniz...

Ve beklediler.

– Tamam, diyordu delikanlı içinden, şimdi ellerini ovuşturacak ve:

– Takdir edersiniz ki, filân diye mazeretleri peşpeşe sıralayacak.

– Açık sözlülüğünüz hoşuma gitti, dedi adam. Alıyorum delikanlıyı işe.

Dükkândan bir kuş gibi hafiflemiş çıktılar. Hâlâ inanamıyordu delikanlı. Bunca reddedilmenin ardından böyle kabullenilmek ...Yani şimdi işe alınmıştı öyle mi?...

Güneş açmıştı. Tıpkı yürekleri gibi apaydınlıktı hava. Gogocu Selim'in adresi yazılı kâğıdı bilye gibi yuvarladı ve kaldırımın kenarından akıp giden yağmur dereciklerinden birine fırlatıp attı delikanlı.

Mağaza sahibi onların elele tutuşmuş sevinç içinde uzaklaşmalarını seyrederken:

– Ben de eski bir hükümlüyüm delikanlı, dedi. Eğer bana da sana yaptığım gibi güvenip bir elini uzatan olmasaydı kim bilir hangi suçtan, hangi hapishane koğuşunda gün sayacaktım şimdi...

Elin Evlâdı

SOKAK lâmbaları birer ikişer yanmaya başlamıştı.

– Günler ne kadar kısa, diye düşündü kadın.

Elini çenesine dayamış sokağı seyrediyordu. Sıkıntılıydı yüzü, kırıktı bakışları. Oldu bitti hüzün verirdi ona akşam saatleri. Karanlığın böyle ağır ağır, sessizce çöküşünü seyretmeyi severdi gene de. Işığı yakmaz, karanlığın iyice bastırmasını beklerdi. Tabii böyle yalnızsa ve de canı "haksızlığa uğramışlığın" buruk hüznünü yudum yudum tatmak istiyorsa...

Karşıdaki tek katlı evin ışığı yandı. Üç – dört yaşlarında mavi tulumlu bir kız çocuğu tül perdeyi acemice çekti açtı. Burnunu cama dayayıp bisikletli sütçüden süt alan annesini seyre koyuldu.

"Cızz" etti kadının yüreği. Onca tedavi, ilâç doktor doktor gezmek boşa gitmişti. Anne olamamıştı. Oysa Emine Hanım onbeş yıl sonra doğurmuş da kızı dört yaşına bile gelmişti işte.

Hüznü yoğunlaştı. İki damla gözyaşı olup süzüldü yanaklarından. Doktorlara kalsa, anne olmaması için hiçbir sebep yoktu. Ama olamamıştı işte. Bir doktor:

– Bir çocuk alın büyütün, demişti. Bunca kimsesiz, bakıma muhtaç çocuk var. Bir insanın yetişmesine yardımcı olursunuz. İlle de dokuz ay karnınızda taşımanız gerekmez ki, anneliği yaşamak için.

– Kendi çocuğu gibi olur mu hiç, demişti.

– Olur, görürsünüz. Hem böyle evlât edindikten sonra doğum yapanlar çok görülmüştür. Aşırı anne olma isteği, kimi zaman üreme sistemini bloke edebilir. Ama evlât edineceğiniz çocuğa duyacağınız sevgi, şefkat bu kilitlenmeyi çözer.

– Doğru mu söylüyorsunuz?

– Evet, epeyce rastlanan bir şeydir bu.

Onca yıl direndikten sonra işte bu lâf üzerine razı olmuştu bir çocuk alıp büyütmeye. Ama... Ih... Kendi çocuğu gibi olmuyordu, olamıyordu doğrusu. Neresinden baksan "el"di. İnsan "Benim yavrum" diye şöyle taa yürekten bağrına basamıyordu ki... Evet bakıyordu, her ihtiyacını karşılıyor, seviyordu da... Seviyor?... Yoo yoo, gerçeği söylemek gerekirse, sevmekten ziyade acıyordu ona. Öyle küçücük, âciz, öylesine savunmasızdı ki...

Kendi kendisiyle konuşmaya, bu iç sohbete öylesine dalmıştı ki, ürkek, minik adımların yaklaştığını duymadı bile. Oturduğu alçak kanepeye çıkmaya çabalayan küçük kızı neden sonra fark etti. Onun, dişini tırnağına takarak kendini yukarıya çekmeye çalışmasını öylece kımıldamadan, en ufak bir yardımda bulunmadan, taşlaşmış gibi seyretti.

Sonunda kanepeye çıkmayı başardı ama ufaklık. Minik sevinç sesleri çıkararak yanına geldi. Başını kaldırıp yüzüne baktı. Bir aferin, en azından bir gülümseme, bir âşinalık bekledi ondan ama nafile. Öylece dümdüz baktı kadın yüzüne.

Yılmadı ama yumurcak. Onun koluna, göğsüne tutunarak ayağa kalktı. Yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Gülümsedi. Ih... Kadın öylece dümdüz bakıyordu gözlerine. Bir an durakladı çocuk. Ne yapacağını bilemez gibi. Sonra iki eliyle yüzünü okşamaya "Anne cici cici" demeye başladı. Ve birden sarılıverdi boynuna "Annemmm!" deyip.

Daha fazla direnemedi kadın bu saf, bu tek yanlı, bu katıksız sevgiye. Ve içinden gelerek, sımsıkı sarıldı küçük kıza "Yavrum" dedi "yavrum!"

İçine, taa yüreğine sokmak istedi onu. Gözyaşları peşpeşe akıyordu yanaklarından. İçi, şimdiye kadar hiç duymadığı, sıcacık bir sevgiyle doldu. Herkesi, her şeyi, bütün dünyayı sevdiğini hissetti.

Hatıra Defteri

İki kız okulun dördüncü katına çıkan merdivenleri bir kedi çevikliğiyle ikişer ikişer çıktılar. Atölyelerin bulunduğu bu kat ikindi saatinde bomboştu. Kısa saçlı olanı elindeki defteri sıkı sıkı göğsüne bastırmış, önden yürüdü. Örgülü saçlı arkadaşının ayakları ise geri geri gidiyordu. Koridorun sağ tarafındaki kapıyı anahtarla açıp girdiler. Resim atölyesiydi burası. Pencerenin yanındaki taburelere oturdular.

Kısa saçlı kız elindeki defteri açtı. Bir hatıra defteriydi bu. Sayfalar incecik bir yazı ve sık satırlarla silme doluydu. Şöyle bir göz gezdirip sayfaları ikişer üçer çevirmeye koyuldu.

Örgülü saçlı kız huzursuz, tedirgindi.

– Doğru değil ama bu, diyordu, tuttuğu günlüğü böyle gizli gizli okumak. İstese kendi gösterirdi bize.

– Ne fark eder ki, diyordu öteki, sayfaları hızlı hızlı çevirirken. Dur bakalım neler yazmış? Etüd boyunca yazdı durduydu.

– Ama küsüz onunla...

– İyi ya işte. Hakkımızda ne düşündüğünü öğreniriz.

Ve kaşlarını çatmış, zehir yeşili gözleri çakmak çakmak satırları tarıyordu.

– Buldum işte, burası, dedi. Bak bak bizim için neler yazmış?

Örgülü saçlı kız iyice tedirgin oldu. Gözlerini yumdu.

– Hayır hayır! Okuma! Bilmek istemiyorum, dedi.

Anahtar deliğinden birini gözetlemekten farksızdı bu. Hatta daha da kötü. Zira ruhun çıplaklığı bedenin çıplaklığından daha kötüydü. Onun duygu ve düşüncelerini, içini böyle sereserpe döktüğü satırları gizlice okumak utanç veriyordu ona.

Kendisi için öyle güzel şeyler yazmıştı ki... Ona olan sevgisi, onu ürkek, sevimli bir serçeye benzetişi... Kısa saçlı kız hakkındaki duyguları ise bunca olumlu değildi. "Yeşil gözlerinin hınzır, melânet dolu bakışlarına, sağ yanağındaki bene baktıkça bir engerekle göz göze gelmiş gibi hissediyorum kendimi" diyordu. "Neden bunca kötülük dolu acep yüreği? Ve serçeciği çekemiyor. O ise farkında bile değil bunun. Küçüğüm benim! Hiçbir arkadaşımı onu sevdiğim gibi sevmiyorum, onunla anlaştığım gibi kimseyle anlaşamıyorum. Ama şimdi küsüz işte. Ne yazık!"

Birden kıpkırmızı oldu örgülü saçlı, kâhküllü kız.

– YETER! dedi. Okumayalım artık. Götür koy sırasına, haberi olmadan.

Emreden, karşı konulmaz bir eda vardı sesinde. Ayağa kalktı. Kararlı adımlarla çıktı odadan. Korido-

ru hızla geçti. Merdiven başındaki bahçeye açılan geniş pencerenin önünde durdu. Görmeyen gözlerle bahçeye baktı.

Şaşkındı. Allak bullak olmuştu. Bu kadar sevildiğini bilmiyordu. Bilse, ona karşı öyle kırıcı davranır, küser miydi hiç? Neden insanlar daha açık yürekli olmuyor, birbirleri hakkındaki olumlu düşüncelerini, duygularını doğru doğru söylemiyorlardı? Her şey ne kadar kolay olurdu oysa...

Güzel düşünceleri dile getirmek iyiydi ama ya olumsuz olanları? "Engerek yılanına bakmış gibi oluyorum" diyebilir miydiniz birinin yüzüne? Pascal mı söylemişti o lâfı? Hani "Herkes arkasından söylediklerini, içinden geçirdiklerini insanların yüzüne söylese, bu dünyada iki kişi birbiriyle dost olamaz." demişti.

Hem bir sevinç vardı içinde, hem de sevildiğini bilmenin verdiği bir gurur, bir boş üstünlük duygusu... Ama bunların yanı sıra bir bağımlılık da hissediyordu. Bunca seven birine karşı göstermek zorunda olduğunu hissettiği bir minnet, bağlılık, sadakat karışımı duygu. Sanki artık eskisi kadar hür, başına buyruk değilmiş gibi geldi ona.

Yaklaşan ayak seslerini duydu ama çevirmedi başını. Kısa saçlı kızdı gelen.

– Haydi iyisin, dedi ıslık gibi bir sesle. Küçük serçe!..

Cevap bile vermedi. Merdivenleri koşarak indi, bahçeye çıktı. Açık, temiz havaya ihtiyacı vardı.

Kısa saçlı kız hiç affetmedi onun daha çok sevilmesini. Her fırsatta kustu nefretini, kinini. Ama yağlı

bir yüzeyden akıp giden su zerrecikleri gibi hiç iz bırakmadan geçip gitti bunlar. Hayat boyu bir şeyi hiç yapmadı: Kimsenin mektubunu, hatıra defterini merak edip okumadı. Hatta sahipleri "oku" diye eline tutuşturulsalar bile okumadı, okuyamadı.